25 NOIEMBRIE

PARACLISUL SF.MARI MUCENITE ECATERINA DE LA ALEXANDRIA

PARACLISIER-GR

Η ΑΓ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΚΗΔΕΥΟΜΕΝΗ ΥΠΟ Τ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΔΕΗΣΙΣ
οἰκ. Ἱερέως Μιλτιάδου

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΚΕ΄
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΤΥΣ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

(Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννίτου)

Ὁ Ἱερεὺς ἄρχεται τῆς Παρακλήσεως μὲ τὴν δοξολογικήν ἐκφώνησιν:
Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεί καὶ είς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ὁ χορός: *Ἀμήν.*
Ἤ μὴ ὑπάρχοντος Ἱερέως, ἡμεῖς τό:
Δι᾽ εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ψαλμός ρμβ᾽ (142).

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται τετράκις ἐξ᾽ ὑπαμοιβῆς, μετά τῶν οἰκείων στίχων:
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α᾽. *Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.*
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...
Στίχ. β᾽. *Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τό ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.*
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ’. *Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.*
Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν…

Εἶτα τὸ τροπάριον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ πολυσόφῳ καὶ κλητῇ Ἀθληφόρῳ, Αἰκατερίνῃ τῇ τοῦ Κτίσαντος νύμφη, προσέλθωμεν οἱ πάσχοντες βοῶντες ἐκ ψυχῆς· Μάρτυς ἀξιάγαστε, ἐξελοῦ τοὺς σοῦς δούλους, τῆς παρούσης θλίψεως, καὶ μελλούσης ἀνάγκης· σὺ γὰρ μεγίστην ἔχεις πρὸς Χριστόν, καὶ παῤῥησίαν σεμνὴ καὶ οἰκείωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμός ν’ (50).

Εἶτα ὁ Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Αἰκατερίνης σωθείημεν πρεσβείαις. Ἀμήν.*

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. Δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀκήρατε νύμφη τοῦ Ἰησοῦ, πρόσχες οὐρανόθεν, καὶ ἐνώτισαι τὰς φωνάς, τῶν πίστει θερμῇ σοι προσιόντων, Αἰκατερίνα καὶ δὸς τὰ αἰτήματα.

Ἱλέῳ σου ὄμματι εὐμενῶς, ἴδε καλλιμάρτυς, τῆς ψυχῆς μου τὴν συντριβήν, καὶ ὄρεξον χεῖρα βοηθείας, Αἰκατερίνα τῷ σοὶ ἀτενίζοντι.

Κενώσας ὀργίλως ὁ δυσμενής, τῇ ψυχῇ μου κόρη, τὴν πικρίαν τῶν ἡδονῶν, νεκρόν με κατέστησεν ἀθλίως, ἀλλ' ἐνίστασα σὺ Μάρτυς μὲ ζώωσον.

Θεοτοκίον.

Ἁγνείας ταμεῖον θεοειδές, καὶ δικαιοσύνης πρυτανεῖον φωτολαμπές, ἁγνῆ θεοχώρητε Παρθένε, ἁγίασόν μου καὶ σῶμα καὶ ἔννοιαν.

Ὠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τεῖχος ὀχυρώτατον, Αἰκατερίνα πανθαύμαστε, γενοῦ ἡμῖν, τοῖς προσδεχομένοις, τὴν θερμήν σου ἀντίληψιν.

Ἔξαρον τὴν θλῖψίν μου, καὶ τὴν πικρίαν τῶν πόνων μου, εἰς ἀληθῆ, χαρμονὴν μετάθες, καὶ γλυκεῖαν ἀνάψυξιν.

Ῥῶσιν πολυπόθητον, τοῖς ἀσθενέσι χορήγησον, νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῖς τεθλιμμένοις, τὴν τερπνὴν ἀγαλλίασιν.

Θεοτοκίον.

Ἴασιν καὶ λύτρωσιν, εὐλογημένη πανάμωμε, δίδου ἡμῖν, τοῖς ὑμνολογούσης, τῆς Σῆς δόξης τὸ μέγεθος.

Διάσωσον, Παρθενομάρτυς Κυρίου Αἰκατερίνη, ἐκ ποικίλων ἀῤῥωστήματων καὶ θλίψεων, τοὺς ἐξαιτοῦντας τὴν θείαν σου προστασίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Παρθένε σοφὴ καὶ Ἀθληφόρε ἔνδοξε, καὶ νύμφη Χριστοῦ Αἰκατερίνα πάνσεμνε, κακῶν τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ παντοίων πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, τὸν σὸν Νυμφίον δυσώπει παρασχεῖν, τοῖς πόθῳ γεραίρουσι τοὺ ἄθλους σου.

Ὠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ ὀδυνηρῶν συντριμμάτων ἀνόρθωσον, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ὦ Αἰκατερίνα πολυδόξαστε.

Ἡ πρεσβεία σου γένοιτο, δρόσος θυμηδίας καὶ παρακλήσεως, τοῖς παλαίουσιν ἐν θλίψεσι, καὶ ἐταζομένοις δεινοῖς μάστιξι.

Σεσωσμένους προσάγαγε, Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου καλλιπάρθενε τοὺς ἐκ χώρας παραβάσεων, τεταπεινωμένους ἐπανήκοντας.

Στεναγμοῖς τε καὶ δάκρυσιν, ἐπικαμπτομένη τοῖς τῶν προσφύγων σου, τὰς ὀδύνας τούτων κούφισον, ὦ Αἰκατερίνα τῇ σῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης κυήσασα, τὸν ὡραῖον κάλλει Χριστὸν πανάμωμε, Οὗ κάμὲ ταῖς ὡραιότησι, πρὸς ἀγάπην θείαν ἀναπτέρωσον.

ᾨδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Θραῦσον τὴν ἰσχύν, τοῦ δολίου πολεμήτορος, τοῦ ἐπιτιθεμένου καθ' ἡμῶν μανικῶς, Αἰκατερίνα καλλιπάρθενε.

Ἔκχεον ἡμῖν, πρεσβειῶν σου τὴν χρηστότητα, καὶ ἁγίασον ἡμᾶς ὁλοτελῶς, τοὺς κατ' ἄμφω ἀσθενοῦντας καλλιπάρθενε.

Ἴδοιμι σεμνή, ἐν καιρῷ τῶν περιστάσεων, τὴν θερμήν σου καὶ ταχεῖαν ἀρωγήν, μεταβάλλουσαν τῶν πόνων τὴν τραχύτητα.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν ἀγαθόν, σωματώσασα δι' ἔλεος, τὴν ἀθλίαν μου οἰκτείρισον ψυχήν, καὶ ἀγάθυνον αὐτὴν Θεοχαρίτωτε.

ᾨδὴ στ΄. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μαρτύρων περιφανές, ὡς ἀληθῶς σεμνολόγημα, Αἰκατερίνα σοφή, ἡμᾶς καθοδήγησον, πρὸς τρίβον σωτήριον, θείων μαρτυρίων, τοῦ λαμπρῶς σε μεγαλύναντος.

Ἐκ πλήθους ἁμαρτιῶν, εἰς πλῆθος θλίψεων ἔφθασα, καὶ καταιγίδες κακῶν, νῦν περιδονοῦσί με, ἀλλὰ σὺ προφθάσασα, ὦ Μεγαλομάρτυς, τῆς ὁρμῆς με τούτων λύτρωσαι.

Νεκρώσασα ἀληθῶς, ταῖς ζωηφόροις πρεσβείαις σου, σαρκός μου τὰς ἐκτροπάς, τὴν ψυχήν μου ζώωσον, καὶ ταύτην καρδίωσον, πρὸς ζωῆς ἀρίστης, ἀναβάσεις μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ποικίλοις περισπασμοῖς, καὶ πειρασμοῖς περιπέπτωκα, τοῦ ψεύδους τὰς ἀπαρχάς, ὁ τάλας δρεπόμενος, ἀλλ' ὦ ἀειπάρθενε, Σὺ ἐπάκουσόν μου, καὶ εἰρήνευσον τὸν βίον μου.

Διάσωσον, Παρθενομάρτυς Κυρίου Αἰκατερίνη, ἐκ ποικίλων ἀῤῥωστήματων καὶ θλίψεων, τοὺς ἐξαιτοῦντας τὴν θεῖαν σου προστασίαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Εὐσπλαγχνίᾳ χρωμένη ὦ σεμνή, εὐμενῶς τὰς ἱκεσίας ἡμῶν ἐνωτίζου· ὄρεξον ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, βλύσον τῶν χαρίτων σου τὰ ῥεύματα, τοῖς σοὶ καταφεύγουσιν, ἐκ πόθου ἑκάστοτε, Αἰκατερίνα Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Προκείμενον: *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.*

Στ.: *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.*

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (ε΄ 24-35).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν

ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ᾽ ἑαυτῆς πάντα καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ ὅτι ἐὰν ἅψωμαι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τῷ σώματι ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε· Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἥψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνή, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ᾽ αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.

Δόξα: *Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...*
Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ.: *Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Μάρτυς καλλιπάρθενε, Αἰκατερίνα θεόφρον, ἄνθος καθαρότητος, καὶ σοφίας ὄργανον παναρμόνιον, τῶν δεινῶν ῥῦσαί με, καὶ σκολιωτάτων, σοφισμάτων τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἐν σεμνότητι, καὶ δικαιοσύνῃ πορεύεσθαι, ἀξίωσόν δέομαι, ἐν τῷ βίῳ τούτῳ τῷ

ῥέοντι, ὡς ἂν θεαρέστως, βιώσας τῶν ἀγήρων ἀγαθῶν, μέτοχος γένομαι ἔνδοξε, τῇ θερμῇ δεήσει σου.

Ὠδὴ ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥείθροις πηγῶν ἐκ σωτηρίου, καταπράϋνον παθῶν μου τὰς καμίνους, καὶ πρὸς ὕδωρ τερπνόν, ζωῆς καὶ ἀπαθείας, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ἴθυνόν με ταῖς εὐχαῖς σου.

Ἔχουσα Μάρτυς παῤῥησίαν, τῷ Νυμφίῳ σου Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ, μὴ ἐλλίπῃς ἀεί, θερμῶς καθικετεύειν, Αἰκατερίνα πάνσοφε, ὑπὲρ τῶν σοὶ προσιόντων.

Σύναψον Μάρτυς τῇ ἀγάπῃ, καὶ ἁπλότητι καὶ τῇ φιλαδελφείᾳ, τοὺς τὴν σὴν εὐλαβῶς, αἰτοῦντας μεσιτείαν, καὶ τῶν σκανδάλων κόπασον, ἅπασαν ὀχλαγωγίαν.

Βλέμματι Μάρτυς φιλευσπλάγνῳ, κατοικτείρησον ἡμᾶς χειμαζομένους, καὶ εἰρήνην στεῤῥάν, καὶ ψυχικὴν γαλήνην, Αἰκατε΄ρινα βράβευσον, τοῖς πιστῶς σε εὐφημοῦσι.

Θεοτοκίον.

Ἔλαιον θείων οἰκτιρμῶν Σου, καὶ χρηστότητος τὸν γλυκερὸν χειμάῤῥουν, τοῖς ἐν πόνοις πολλοῖς, δεινῶς ὀδυνωμένοις, ἐπόμβρησον πανάμαμωμε, ὡς κρουνὸς τῆς εὐσπλαγχνίας.

ᾨδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ἰσχὺν καὶ ῥώμην, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, τῇ πρεσβείᾳ σου Αἰκατερίνα δίδου, τοῖς ὑπερυψοῦσι, τὸν σὲ ἐνισχυκότα.

Ἄνωθεν σκέπεις, τοὺς ἀτενίζοντας Μάρτυς, πρὸς τὴν ἔνθερμον καὶ κραταιάν σου σκέπην, τούτους λυτρουμένη, πολυειδῶν κινδύνων.

Ἵλεων Μάρτυς, καὶ εὐμενῆ τοῖς σοῖς δούλοις, τὸν Νυμφίον σου θὲς ὦ Ἀθλοφόρε, ὡς πολλὰ πρὸς τοῦτον, ἰσχύουσα θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Σωτηριώδη, καταφυγὴν εὗ εἰδώς Σε, τὴν ἐλπίδα μου τῆς σωτηρίας Κόρη, τῇ Σῇ δυναστείᾳ, ἀνέθηκα εἰς τέλος.

ᾨδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀγγέλων συμπολῖτις, Αἰκατερίνα οὖσα, μὴ διαλίπῃς ἡμᾶς ἐποπτεύουσα, τοὺς ἀκλινεῖ διανοίᾳ σοι καταφεύγοντας.

Μαστίγων ψυχοφθόρων, καὶ πάσης ἐπηρείας, ἀμεταπτώτους ἡμᾶς διαφύλαττε, Αἰκατερίνα θεόφρον ἀξιοθαύμαστε.

Ἡλίου τοῦ ἀδύτου, τὴν αἴγλην δεχομένη, Αἰκατερίνα παρθένων ὡράϊσμα, τὴν τῆς ψυχῆς μας σκοτόμαιναν ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ναόν με φωτοφόρον, τῆς θείας ἐπιπνοίας, δι' ἐναρέτου ζωῆς Κόρη ἔργασαι, τὴν ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογοῦντά Σε.

Μεγαλυνάρια.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σὲ μεγαλύνομεν.

Χαῖρε τῆς σοφίας μύστις λαμπρά, καὶ τῆς εὐσεβείας δημηγόῤῥος περιφανής, χαίροις παρθενίας, εὐώδης μυροθήκη, Αἰκατερίνα Μάρτυς, ἀξιοθαύμαστε.

Ἔχει τὸ σὸν πνεῦμα ὁ οὐρανός, γῆ δὲ σοῦ τὸ σῶμα, ἐν Μονῇ τοῦ Ὄρους Σινᾶ· αἷμα μαρτυρίου, ἡ Ἀλεξάνδρου πόλις, σοφὴ Αἰκατερίνα ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευε.

Σώματος ἐμπρέπουσα καλλονῇ, καλὴ καὶ ὡραία, ἀνεδείχθης κατὰ ψυχήν, τῷ ὡραίῳ κάλλει, ὑπὲρ υἱοὺς ἀνθρώπων, καὶ τούτῳ ἐνυμφεύθης ἀφθόρως ἔνδοξε.

Χαίροις καλλιπάρθενε εὐκλεής· χαίροις τῶν παρθένων, καὶ Μαρτύρων ἡ κορωνίς· χαίροις τοῦ Σωτῆρος, ἡ πανολβία νύμφη, σοφὴ Αἰκατερίνα, ἡμῶν βοήθεια.

Τῆς Ἀλεξανδρείας ὤφθης βλαστός, καὶ Σιναίου Ὄρους, ἀντιλήπτωρ καὶ ἀρωγός, καὶ πάσης Ἐκκλησίας, λαμπὰς τηλαυγεστάτη, Αἰκατερίνα ἄνθος, ἀγνείας εὔοσμον.

Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸν Χριστόν, ἀγλαῶς ὁρῶσα, τὸν Νυμφίον σου τὸν σεπτόν, αὐτὸν ἐκδυσώπει, σοφὴ Αἰκατερίνα, ἡμῖν παρασχεθῆναι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ φρουρός, ἔσο Ἀθληφόρε, τοῖς τιμῶσί σε εὐλαβῶς, νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ἡμᾶς ἐκρυομένη, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν είς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότῃ, οἱ ἁμαρτωλοί προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί...

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ’ ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὔσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεός ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σὲ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἶτα ὁ Ἱερεύς, τὴν Ἐκτενῆ Δέησιν, ἡμῶν ψαλλόντων τό λιτανευτικόν· Κύριε ἐλέησον. Ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Ἀπόλυσις. Καὶ τῶν Χριστιανῶν ἀσπαζομένων τὴν Εἰκόνα καὶ χριομένων δι’ ἁγίου ἐλαίου, ψάλλονται τὰ παρόντα Τροπάρια: Ἦχος β’. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μάρτυς, καλλιπάρθενε Χριστοῦ, νύμφη εὐκλεὴς τοῦ Σωτῆρος, Αἰκατερίνα σοφή, σῶζε τοὺς ἱκέτας σου, ἐκ πάσης θλίψεως, καὶ δεινῶν περιστάσεων, καὶ νόσων καὶ πόνων, καὶ πάσης φαυλότητος τοῦ κοσμοκράτορος· σοῦ γάρ, ἡ πρεσβεία μεγίστην, κέκτηται ἰσχὺν Ἀθληφόρε· μὴ οὖν ὑπερίδης τοὺς τιμῶντάς σε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι’ εὐχῶν.